

σποινή για τὰ τσαρούχια μου κ' ἔτσι θὰ καταστρέψω τὴ χόρα σου ἀπὸ τὴν μιὰν ἄκρη ὡς τὴν ἄλλη.

Ἡ Θεσσαλονίκη εἶναι δική μου. Ἐκεῖ βρίσκονται οἱ τάφοι τῆς μάνας μου, τοῦ ἀδερφοῦ μου καὶ τόσῳ ἄλλων δυστυχῶν συμπατριωτῶν μου. Μὰ μετὸ αἶμα τῶν κεφαλῶν ποῦ θὰ συντρίψουνε τὰ τέσσερα πέταλα τοῦ ἀλόγου μου, ὅταν θὰ δώσω δρόμο καταμεσὶς στὴν Ὀλυμπιάδα τῆς Ἀθήνας, θὰ τὰ βίψω με κόκκινο χρυσάφι.

Ἀῦριο ἀφοῦ καθάρισω τὰ ἄδεια ποῦ βρίσκονται μέσα στὴν ἀνθρωπότητα καὶ συντρίψω τὰ μικρόβια ποῦ φωλιάζουνε μέσα στὴν καρδιά τῆς πατρίδας μου καὶ σκουπίσω ὡς καὶ τὰ πὶδ ἄβλαβα σκουλήκια σου, θὰ βγάλω στὸ φῶς μιὰν ἀλήθεια ποῦ θὰ τὴ δείξω μετὴ τὴ μύτη τῆς λόγχης μου σ' ὅλη τὴν οἰκουμένη.

Ἀνδρεία!... Μάλιστα αὐτὴ (ἡ ἀνδρεία τῶν Τούρκων) θὰ εἶναι. Ἀνθρωπότης καὶ πολιτισμὸς δὲ θὰ πεῖ νὰ σκοτώνεις τοὺς ἀδύνατους, μὰ νὰ κατασυντρίβεις τοὺς τυράννους καὶ τὶς ἄτιμες τὶς γυναῖκες.

Βασιλιά! Ξέρεις πότε ἡ ἀνθρωπότητα θὰ εἶναι ἀληθινὴ ἀνθρωπότητα; Σὰν πετσοκόψω μετὸ μαχαίρι μου τὰ τζιέρια σου.

Κώστα! Ξέρεις πότε ὁ πολιτισμὸς θὰ γίνῃ σὲ ἀλήθεια πολιτισμὸς; Σὰν κάρω τὰ παλάτια ποῦ ἔχτισες μετὰ τὰ δάκρυα καὶ τοὺς σκελετοὺς.

Τρέμε, νόθε στρατιῆ τῆς Ἀθήνας. Ξέρεις πότε ἡ παλληκαριά γίνεται μετὰ τὰ σωστά;

Σὰ σκάρω τὴ ρίζα σας μετὴ τὴ φτέρνα τοῦ ποδημαῖτου μου. Ἔ, λοιπόν, αῦριο.

Τώρα ἐσὺ κάψε, βούλιαξε, φυλάκισε, ξόρισε, κόψε.

Μὰ νὰ ξέρεις πὼς αῦριο ἀπάνω στὰ ἐρείπια τῶν χωριῶν ποῦ θὰ κάψεις, ἐσένα, ἀνάμεσα σὶς πέτρες τῶν τζακιῶν ποῦ θὰ σβύσεις, τὰ παιδιά σου, ἀντίκρου σὺς δυστυχισμένους ποῦ θὰ φυλακίσουνε, τὰ δέρφια σου, καὶ κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τοῦ ἔθνους μου ποῦ ξόρισες κ' ἔκοψες, θὰ κομματιάσω τὸ ἔθνος σου.

Τὴν ὥρα ποῦ θ' ἀνάβω τὸ τσιγάρο μου ἀπὸ τὶς φλόγες ποῦ θὰ υψώνονται ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ ἐρείπια τῆς χώρας σου, ὅπου στέγη δὲ θὰ μείνῃ ὀλόγη, γλεντζόντας μετὸν καπνὸ ποῦ θὰ φουῶ ἀπ' τὸ στόμα μου, θὰ αιστανθῶ τὴν πὶδ εὐτυχισμένη καὶ ἀθάνατη στιγμὴ τῆς ζωῆς μου ποῦ ζυμώθηκε μετὴν ἐκδίκηση τοῦ ἔθνους μου.

Πρὶν ἀκόμα κρεμάσω τὶς σφαῖρες τοῦ μόνουζέρο μου σὰν ὄμορφα σκουλαρίκια σὲ αὐτιά τῆς κίθης Ρωμιοπούλας σου, ἔ, Βασιλιά! ἀντὰ τὰ λόγια μου νὰ σοῦ γίνουνη σκουλαρίκια!

Καὶ σεῖς, ὦ ἅγιοι μάρτυρες, στὰ χόματα ποῦ θαφτήκατε χωρὶς νὰ σκαρτοῦνε, ἴσχυάστε.

Ἀχ! πρὸ πάντων ἐσεῖς τιμὲς παρθένων ποῦ ντροπιστήκατε, μὴ σκύβετε τὰ κεφάλια σας.

Ἀχ! ὄρφανεμένοι τουρμπέδες, ἐρημιωμένα προσευκητήρια, ἄς μὴ στενάξουν πιά οἱ θόλοι σας κάτω ἀπὸ τὰ σαρδώνεια γέλοια τῶν κοικουβαγιῶν ποῦ κάθονται στὴ στέγη σας.

Ὁ Τούρκος ποῦ εἶχε πέσει σηκώθηκε πιά μετὸ ὄπλο στὸ χέρι καὶ μετὴν πίστη στὴν καρδιά, ἀνυπόμονος περιμένει τὸ αῦριο. Κι αῦριο τὴν ὥρα ποῦ ἡ φωνὴ τοῦ μουεζίνη θὰ μεταδίνει σ' ὅλα τὰ στήθια ἀψηλούς θρησκευτικούς παλμούς, ἕνα κινόνι τούρκικο θὰ βροντίσει μονομιᾶς σὰν ἀντίλαλος τῆς θεϊκῆς μελωδίας. Αῦριο.....

ΕΡΤΟΓΡΟΥΛ:

ΠΡΟΣΔΟΚΙΑ

Στὸ Δ Π. Τουργόπουλο

Εἶναι σκληρὸς ὁ βράχος σὰ γρανίτης
Μὰ εἶναι καὶ τὸ σμιλάρι πὶδ γερὸ
Κι ἀκόμα πὶδ τρανὸς εἶναι ὁ Τεχνίτης
Ποῦ δὸς του πελεκάει τόσον καιρό.

Φαρμάκι τὸ δωτάρι ποῦ σταλάζει
Μέρα νύχτα ἀπ' τὸ τίμιο τὸ κορμί,
Μὰ ἡ γλύκα ποῦ μες στὴν καρδιά φωλιάζει
Γίνεται πὶδ γλυκαῖά κάθε στιγμὴ.

Ἀντάρα σκοτεινὴ, βαρεῖά σκεπάζει
Βράχο κ' ἐκείνον ποῦ τὸν πελεκᾷ,
Καὶ στὴ φωνὴ ποῦ τὸ σμιλάρι βγάζει
Οὐρλιάζουν γύρω ἀγρίμια μανιακά.

Μὰ κείνος ποῦ στὴν Τέχνη του πιστεύει
Μονάχα γιὰ τὴν Τέχνη του ἔχει αὐτιά,
Τὸ φῶς μονάχα γιὰ νὰ τὴ δουλεύει,
Καὶ γύρω του δὲ χάνει οὔτε ματιά....

Τοῦ Ἀπρίλη τ' ἀγεράκι σὰ φουσίση
Ἡ ἀντάρα ἡ σκοτεινὴ θὰ σηκωθεί
Καὶ τοῦ ἡλίου τὸ χρυσάφι θὰ φωτίσει—
Κι ὄλο τὸ σκυλολόι θὰ βουβαθεῖ.

Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ

ΡΟΔΟΠΗ

Ν. Ποριώτη: Ροδόπη, τραγωδία. Σχ. 8ο, σελ. 101, ἔρ. 3. Βιβλιοπώλης; Βασιλείου καὶ Κουκλάρας (ὁδὸς Σταδίου, 42), Ἀθήνα.